

Ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα, ούτε όμως τα μέσα αγιάζουν το σκοπό

Η 30/5 δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί ως business as usual γιατί δεν είναι καν μια ακόμα απεργία-ντουφεκιά από εκείνες στις οποίες μας έχει συνηθίσει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Πρόκειται για ποιοτική αναβάθμιση της αντεργατικής πολιτικής των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, ώστε να μετατρέψουν το εργατικό κίνημα και την απεργία από όπλο των εργαζομένων σε δύναμη επιβολής των συμφερόντων της εργοδοσίας και του κεφαλαίου.

Πρόκειται για μια επιθετική κίνηση από μεριάς των εργοδοτών, που παίρνουν την πρωτοβουλία και συνεχίζουν την πολυεπίπεδη επίθεσή τους στρατολογώντας με τρόπο ενεργητικό την πουλημένη συνδικαλιστική ηγεσία. Όσο κι αν ξάφνιασε και διχάζει το εργατικό κίνημα, η προκήρυξη αυτής της ψευτοαπεργίας, ήταν μια λογική συνέχεια της μέχρι τώρα πορείας της ταξικής πάλης. Αποτυπώνει το μέγεθος της στρατηγικής ήττας -για την ώρα- του εργατικού κινήματος. Η «κοινωνική συμμαχία» των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ με τους βιομήχανους, τους μεγαλέμπορους και τα ανώτερα στρώματα των «επιστημόνων» έρχεται ως συνέχεια του ξεπουλήματος του αγώνα ενάντια στην αντιαπεργιακή/αντισυνδικαλιστική νομοθεσία και τόσων ακόμα προηγούμενων αγώνων, ως συνέχεια του ΝΑΙ στο δημοψήφισμα του 2015 και του ΜΕΝΟΥΜΕ ΕΥΡΩΠΗ.

Εκφράζει την πολιτική επιδίωξη να ενσωματωθεί η εργατική τάξη στο πλαίσιο των διεκδικήσεων του κεφαλαίου ώστε να γίνουν αποδεκτά από τους εργαζόμενους της «μεταμνημονιακής» πραγματικότητας τα ματωμένα πλεονάσματα, η δημοσιονομική δικτατορία, η εργασιακή ζούγκλα. Είναι σε πλήρη σύμπλευση τόσο με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και τα παραμύθια περί «εξόδου από τα μνημόνια», «δίκαιης ανάπτυξης» και «παραγωγικής ανασυγκρότησης», όσο και με την αντιπολίτευση του Κούλη. Η κανονικότητα όμως που διαφημίζουν δεν φέρνει ανακούφιση για τον εργαζόμενο λαό, αλλά θα ενισχύσει την αντεργατική πολιτική κυβέρνησης, ΕΕ και κεφαλαίου. Το μέσο της απεργίας, που μάλιστα την ονομάζουν «μέρα κοινής δράσης» και θα μπορούσε κάλλιστα να είχε κεντρικό σύνθημα «αφεντικά και δούλοι, ένα πράμα γίναμε ούλοι», επιχειρείται να νομιμοποιήσει την ταξική συνεργασία που προτείνουν οι διοργανωτές του.

ΓΙΑΤΙ Η 30/5 ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΕΡΓΙΑ:

- Επειδή δεν είναι μόνο το γεγονός ότι δεν κηρύχτηκε από ταξικά σωματεία. Οι αγωνιστές και οι εκλεγμένοι συνδικαλιστές γνωρίζουν πως για να γίνει μια απεργία χρειάζεται κόπος και οργάνωση ώστε να πειστούν οι εργαζόμενοι και να συμμετάσχουν και γι' αυτό την προτείνουν στη βάση πραγματικών επίδικων ζητημάτων, όταν βρισκόμαστε μπροστά σε σταθμούς της πολιτικής ζωής. Το επίδικο της περιόδου είναι τα επιπλέον 88 μέτρα, το νέο μνημόνιο δηλαδή, που υποτίθεται πως θα ήταν η λήξη των μνημονίων!

- Επειδή δεν έχει το «στοιχειώδες αποδεκτό περιεχόμενο» των απεργιών που προκηρύσσουν κατά καιρούς οι ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ. Η ανακοίνωση των «υγιών κοινωνικά δυνάμεων» μιλά για τη λιτότητα και την ανεργία γενικόλογα, χωρίς αιτίες και τρόπους αντιμετώπισης. Τα δε υπόλοιπα αιτήματα είναι ξένα προς τις επιδιώξεις της εργαζόμενης πλειονότητας. Εισάγει διεκδικήσεις όπως η επιχειρηματική ανάπτυξη και η καινοτομία, αντί για την αύξηση μισθών και συντάξεων με αναπλήρωση των απωλειών από το 2010, αύξηση του κατώτατου μισθού, επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων και της διαιτησίας, ενίσχυση και διεύρυνση των δημόσιων υποδομών, κατάργηση των απολύσεων, κ.λπ.

- Επειδή μας υποχρεώνει -όσο θα υποχρεωθούμε- να συμμετάσχουμε σε κοινή κινητοποίηση με τις δήθεν υγιείς κοινωνικές δυνάμεις, δηλαδή με τα αφεντικά μας!

- Επειδή κάνει συμψηφισμό των αποτελεσμάτων της κρίσης πάνω στους φτωχούς και στους πλούσιους, βάζοντας στο ίδιο τσουβάλι την υπερφορολόγηση του κεφαλαίου και τη φοροληστεία των εργαζομένων και συνταξιούχων.

- Επειδή ενορχηστρώνεται από το ΣΕΒ, το ΤΕΕ, τον ΔΣΑ, τους εργοδότες.

- Επειδή προετοιμάζει το έδαφος της εθνικής συμμαχίας όχι μονάχα μπροστά στην οικονομική κρίση, αλλά και στα «εθνικά» ζητήματα, με πρώτη την ελληνοτουρκική κρίση, που καλλιεργείται μέσα και από τα επικίνδυνα και τυχοδιωκτικά παιχνίδια της ελληνικής αστικής τάξης.

Το ΠΑΜΕ και άλλες δυνάμεις κάνουν λανθασμένη εκτίμηση όταν λένε πως η πρωτοβουλία αυτή προήλθε κάτω από την πίεση του εργατικού κινήματος. Ομοίως το ΜΕΤΑ ανακοινώνει πρώτο και καλύτερο τη δική του στάση σε ένα κομβικής σημασίας ζήτημα και ύστερα καλεί να συναποφασίσουμε με «ενωτική δράση» τα προαποφασισμένα. Καλούν δε σε συμμετοχή στην ψευτοαπεργία αντί να τους γυρίσουν τη πλάτη, όπως γύρισε την πλάτη ο ελληνικός

λαός στους διεθνείς τοκογλύφους εκβιαστές στο δημοψήφισμα, όπως γύρισαν τη πλάτη οι φοιτητές στις χουντοεκλογές το '73, όπως γίνεται στις μεγάλες στιγμές της αντίστασης.

Απέναντι σ' αυτή την εξέλιξη, το εργατικό κίνημα δεν πρέπει να νομιμοποιήσει την «κοινωνική συμμαχία», αλλά να προτάξει ένα διαφορετικό αγωνιστικό σχέδιο που να εκφράζει τα αιτήματα και τις ανάγκες των εργαζομένων. Σε κάθε περίπτωση, αυτό που έχει πρωτίστως σημασία είναι η επόμενη ημέρα της 30/5. Η «ημέρα κοινής δράσης» ήρθε για να μείνει. Θα τη συναντάμε μπροστά μας σε κάθε σημαντική περίοδο, είτε αυτή σηματοδοτείται από αντεργατικά μέτρα είτε ακόμα και από πολεμικές κραυγές και τις ακόλουθες εκκλήσεις για εθνική ενότητα.

Καταγγέλλουμε την «κοινωνική συμμαχία» της 30/5. Να καταρρεύσει η «εθνική μέρα δράσης», αλλά και να μην ηγεμονεύσουν οι λογικές ακολουθητισμού στο όνομα του «ταξικού χρωματισμού» της εκ των έσω. Το μόνο που θα καταφέρουν αυτές οι λογικές, πέρα από την ενίσχυση του μπλοκ της αντίδρασης με την κοινή καταμέτρηση συμμετοχής στην ψευτοαπεργία, θα είναι να σπείρουν τη σύγχυση στους εργαζομένους, να αμβλύνουν το ταξικό ρήγμα εις βάρος των εργαζομένων, να δώσουν με τη βούλα την πρωτοβουλία κινήσεων στους εργοδότες ακόμα και για το πότε και με τι αιτήματα θα χάνουμε το μεροκάματό μας προκειμένου να αγωνιστούμε, με ποιους και κόντρα σε ποιους θα αγωνιζόμαστε!

Το ταξικό εργατικό κίνημα πρέπει να διαμορφώσει ένα διαφορετικό αγωνιστικό σχέδιο με επίκεντρο τις εργατικές διεκδικήσεις, με εργατική απεργία «από τα κάτω», ενόψει και της 4ης αξιολόγησης. Να δείξει στην πράξη έναν άλλο δρόμο. Το δρόμο της ανεξάρτητης ταξικής πάλης, με συνδικάτα και απεργίες στα χέρια των εργαζομένων.

Στο Γιούρογκρουπ της 21/6, η κυβέρνηση πρέπει να πάρει την ηχηρή απάντηση των εργαζομένων κόντρα στα 88 νέα μέτρα που μας ετοιμάζει με το ΔΝΤ, την ΕΕ και τις τράπεζες και για τα οποία η «πανεθνική συνεργασία» δεν λέει κουβέντα.

**Είμαστε με τις απεργίες των εργαζομένων
και όχι με τις «πανεθνικές μέρες δράσης» με τους εργοδότες**

Στηρίζουμε στην Αθήνα τη συγκέντρωση της Πρωτοβουλίας Πρωτοβάθμιων Σωματείων στις 10.30 πμ στα γραφεία της ΓΣΕΕ, για τη μαζική καταγγελία-διαμαρτυρία ενάντια της και τη διαδήλωση στα γραφεία των εργοδοτικών οργανώσεων (ΣΕΒ κ.λπ.) και τη Βουλή.